

شرایط صدور کارت امتحانات جبرانی مردادماه دبیرستانی‌ها

رئیس مرکز ارزشیابی و تضمین کیفیت آموزش و پرورش با بیان اینکه انتظار می‌رود مدیران بعد از دریافت نمرات امتحانات نهایی دانش‌آموزان کار ثبت‌نام آنها را برای آزمون‌های جبرانی تابستان انجام دهند گفت؛ اطلاعات دانش‌آموزان باید به سامانه فاینال انتقال داده شود و بعد از تایید مدیر در فاینال مدرسه، به فاینال منطقه منتقل شود تا کار صدور کارت شرکت دانش‌آموزان در آزمون جبرانی مرداد ماه انجام شود. به گزارش ایسنا، محسن زارعی با بیان اینکه در بیست و ششمین جلسه ستاد عالی آزمون‌ها مصوباتی داشتیم گفت؛ اعلام نتایج پایه دهم برای دانش‌آموزان انجام شده و این امکان برای همه دانش‌آموزان فراهم است که نتایج آزمون را دریافت و امکان ثبت برسی مجدد را داشته باشند.

وی با بیان اینکه دانش‌آموزان با علم و محاسبه اینکه نمره بیشتری را دریافت خواهند کرد درخواست بررسی مجدد را اعلام کنند افزود؛ به محض درخواست بررسی مجدد، پاسخ‌برگ برای مصحح چهارم ارسال خواهد شد و مصحح چهارم به عنوان مصحح مستقل کار تصحیح را انجام خواهد داد و ممکن است این نمره با کاهش یا افزایش و یا همان نمره قبل، ثبت شود.

رئیس مرکز ارزشیابی و تضمین کیفیت آموزش و پرورش با بیان اینکه برای پایه یازدهم نیز بایقامده پاسخ‌برگ‌ها در حال تصحیح است ادامه داد: درس تعلیمات دینی برای دانش‌آموزان پایه دهم و پایه یازدهم و در فلسفه یک برای پایه یازدهم باقی مانده، که انتظاری‌رود دبیرانی که به عنوان دبیر تخصصی فعال هستند، همکاری بیشتری در وقت باقی مانده داشته باشند تا پاسخ‌ها به زودی تصحیح و بیش ازاین دانش‌آموزان منتظر اعلام نتیجه نمانند. زارعی با بیان اینکه نتیجه پایه یازدهم نیز اعلام شد گفت؛ به محض دریافت نتیجه دانش‌آموزان ۴۸ ساعت فرصت دارند درخواست بررسی مجدد را ارائه داده و به محض اعلام درخواست مجدد، پاسخ برگ در اختیار مصحح چهارم قرار می‌گیرد و پس از تصحیح، نمره نهایی را دریافت خواهند کرد.

وی با بیان اینکه بعد از اعلام نتیجه نهایی مانند دانش‌آموزان پایه دوازدهم که در هفته پیش نتایج نهایی را دریافت کردند، باید انتقال داده اطلاعات در اختیار سامانه سیدا و در اختیار مدیران مدارس قرار یگیرد افزود: انتظاری می‌رود مدیران بعد از دریافت نمرات دانش‌آموزان کار ثبت‌نام را برای آزمون‌های جبرانی تابستان انجام دهند که در سامانه فاینال این انتقال صورت بگیرد و بعد از تایید مدیر مدرسه در فاینال مدرسه، به فاینال منطقه انتقال داده صورت گیرد و کار صدور کارت شرکت دانش‌آموزان در آزمون جبرانی مرداد ماه انجام شود.

رئیس مرکز ارزشیابی و تضمین کیفیت آموزش و پرورش با بیان اینکه در پایه دوازدهم این کار در حال انجام است و انتظاری می‌رود که مدیران مدارس سرعت عمل بالاتری داشته باشند که ثبت نام در سامانه سیدا به سرعت انجام شود ادامه داد: امید می‌رود اینگونه هرچه زودتر شاهد صدور کارت، حوزه بندی برای دانش‌آموزان در آزمون جبرانی مرداد ماه باشیم.

زارعی دلیل جلو کشیده شدن زمان آزمون جبرانی تابستان را نیز اینگونه مطرح کرد؛ دانش‌آموزان باید بعد از تصحیح معدل (که برای آن ثبت‌نام کمی به کتنبه عنوان فراسفایقه تحصیلی معدل آزمون جبرانی منظور خواهد بود و این معدل به کمک آن‌ها خواهد آمد تا با معدل جدید بتوانند انتخاب رشته مراکز آموزش عالی را انجام دهند. لذا این فرصت، فرصت جبرانی خوبی برای این عزیزان خواهد بود که بتوانند استفاده کنند.

رئیس مرکز ارزشیابی و تضمین کیفیت آموزش و پرورش با بیان اینکه اعلام نتیجه ورودی پایه هفتم مدارس استعداد درخشان نیز انجام شده و در دسترس است ادامه داد؛ دانش‌آموزان نتایج را دریافت می‌کنند، اگر اعتراضی نسبت به نتیجه دارند امکان ثبت اعتراض فعال است، به محض ثبت اعتراض، پاسخ برگ اصلی دانش‌آموزان را در دسترسی و قابل مشاهده خواهد بود و می‌توانند آنچه که ثبت کرده‌اند را دریافت و طبق آن درخواست اعتراض را ثبت کنند.

زارعی با بیان اینکه سامانه مشاهده سوابق تحصیلی در حال نهایی شدن است عنوان کرد؛ داوطلبان بایستی با مراجعه به سامانه بعد از پرداخت هزینه‌ای که طبق مصوبه هیئت وزیران مقرر شده، سابقه خود را مشاهده کنند و بعد از تایید، ارسال برای آن‌ها صورت خواهد پذیرفت. وی با بیان اینکه همه دانش‌آموزانی که در آزمون سراسری شرکت کردند حتما باید به این سامانه مراجعه باشند اظهار کرد؛ لازمه ارسال سوابق تحصیلی مراجعه به سامانه، پرداخت هزینه و تایید خواهد بود و اطلاعیه زمان آغاز به کار این سامانه هم خدمت تمامی داوطلبان اطلاع رسانی خواهد شد.

■ ■ ■

واگذاری ۱۸۲ کودک نیازمند درمان به «فرزندخواندگی»

مدیرکل دفتر امور کودکان و نوجوانان سازمان بهزیستی کشور با اشاره به آخرین وضعیت اجرای طرح واگذاری کودکان بی سرپرست و بدسرپرست به «خانواده‌های متقاضی میزبانی این کودکان» گفت: تلاش این بهزیستی حضور کودک در خانواده ریسبتی با خویشاوند و در نهایت فرزندخواندگی است و اگر شرایط مهیا نبود حضور کودک در خانواده میزبان به جای نگهداری او در مراکز نگهداری توصیه می‌شود.

سعید بابایی در گفت وگو با ایسنا، با اشاره به اجرای طرح میزبان و واگذاری کودکان بی سرپرست و بدسرپرست به «خانواده‌های متقاضی میزبانی این کودکان»، اظهار کرد؛ به موجب این اصلاحیه کودکان و نوجوانانی که براساس حکم مرجع قضائی اعم از دادسرا یا دادگاه جهت نگهداری به بهزیستی سپرده شده‌اند، برای مراقبت موقت به خانواده‌های داوطلب سپرده می‌شوند. در این راستا از طریق مؤسسات مراقبت خانواده محور که نوعی مؤسسه خیریه با رویکرد جدید هستند، هم جهت شناسایی خانواده‌ها و داوطلب نظارت بر وضعیت طفل و نوجوان در آغوش گرم خانواده بهره‌گیری می‌شود. وی در پاسخ به این سوال که چقدر تعداد کودکان در طرح میزبان واگذار شده‌اند، تصریح کرد؛ در مورد طر میزبان با احتیاط پیش می‌رویم، زیرا باید خانواده‌هایی که پای کار می‌آیند خانواده‌هایی بسیار آماده باشند و بنابراین آمار اهمیت چندانی ندارد.

خانواده‌هایی که متقاضی پذیرش کودک به صورت موقت هستند باید آموزش ببینند و همچنین مقدماتی برای نگهداری کودک و شایستگی خانواده ای کنند. مدیرکل دفتر امور کودکان و نوجوانان سازمان بهزیستی با تاکید بر اینکه ثبت نام در این طرح از درگاه سامانه ملی فرزندپذیری امکانپذیر است، گفت: این طرح جایگزینی برای فرزندخواندگی نیست. فقط حضور کودک در خانواده با ثبات بهتر از خانواده‌های است. بنابراین تلاش اصلی ما حضور کودک در خانواده ریزستی با خویشاوند و در نهایت فرزندخواندگی است و اگر شرایط مهیا نباشد حضور کودک در خانواده میزبان به جای نگهداری او در مراکز نگهداری توصیه می‌شود. بابایی در ادامه به ارائه آمار از میزان فرزندخواندگی کودکان نیازمند درمان پرداخت و یادآور شد؛ در سال گذشته ۱۸۲ کودک نیازمند درمان به فرزندخواندگی واگذار شدند و به این ترتیب در سه سالی که گذشت بیش از ۵۰۰ کودک نیازمند درمان وارد خانواده‌های فرزندپذیر شدند. به همین تعداد، کودک نیازمند درمان هنوز در مراکز نگهداری وجود دارد که امید است با مشارکت و فرهنگ سازی بیشتر شاهد حضور آنها در خانواده‌های فرزندپذیر باشیم.

■ ■ ■

تعیین تکلیف پرونده ۱۰۴ محیط بان جابجاخته در بنیاد شهید

فرمانده یگان حفاظت محیط زیست گفت: شهادت ۳۹ محیط بان جابجاخته از سوی بنیاد شهید احراز شده اما شهادت ۶۵ نفر از آنان براساس دستورالعمل‌های این نهاد مورد اقرار قرار نگرفت.

به گزارش ایسنا هر سال در ۳۱ جولای روز جهانی زنجیر (محیط بان) گرامی داشته می‌شود. این روز فرصتی است از اقدامات مهمی که محیط بانان هر روز برای طبیعت انجام می‌دهند. تجلیل از محیط بانانی که جانشان را حین انجام وظیفه از دست داده‌اند، با احترام یاد کنیم. با توجه به اینکه بیش از ۱۰۰ محیط بان تاکنون جان خود را در راه حفاظت از محیط زیست از دست داده‌اند، سازمان حفاظت محیط زیست تلاش کرده‌است با همکاری بنیاد شهید، شهادت آن‌ها را احراز کند. سربهنگ جمشید محیط خانی در گفت وگو با ایسنا افزود: ۱۵۲ محیطبان را تاکنون در راه انجام وظیفه محیط بانان از دست داده‌ام و شهادت ۳۹ نفر از آنان از سوی بنیاد شهید احراز شده اما شهادت ۶۵ نفرشان براساس دستورالعمل‌های بنیاد شهید احراز نشده است. وی درباره مفاد دستورالعمل احراز شهادت محیط بانان گفت: «دستورالعملی وجود دارد که هم ستاد کل نیروهای مسلح، هم بنیاد شهید و هم وزارت دفاع روی آن نظر دارند. به عنوان نمونه فرد محیطبان باید در درگیری مسلحانه یا شکارهای غیرمجاز و مسلح به شهادت رسیده باشد تا شهادت او از سوی بنیاد شهید احراز شود.

محبت خانی ادامه داد: برخی از محیطبانان به علل دیگری مانند پرتاب شدن از کوه هنگام فرار از دام‌ها در آلوده‌رست‌ها آلوده‌گردی مسلحانه یا بمتخلفان نداشته‌اند بنابراین در شهید بنیاد شهید محسوب نمی‌شوند. وی اضافه کرد: قصد داریم این افراد را به عنوان شهید خدمت شناسایی کنیم و به دنبال تصویب این موضوع در هیئت دولت هستیم که محیط بانانی که شهادتشان در بنیاد شهید احراز نمی‌شود، شهید خدمت محسوب شوند و مراکز ناگزیر از سازمان حفاظت محیط زیست در حال پیگیری است. این مورد را در سازمان نیروهای مسلح داریم و خانواده‌های شهدای خدمت از مزایایی برخوردار می‌شوند. فرمانده یگان حفاظت محیط زیست افزود: پرونده‌های بسیاری در بنیاد شهید باقی مانده و در کمیسیون مشترک با بنیاد شهید در حال پیگیری است.

محبت خانی در پایان از دولت چهاردهم درخواست کرد که فرایند رسیدگی به پرونده‌های احراز شهادت محیط بانان و تشکیل کمیسیون مربوط سریع‌تر انجام شود چرا که شهادت برخی محیط بانان با ۶ یا ۷ سال احراز شده و این تأخیر موجب تضییع حقوق خانواده‌های آنان شده است.

اجتهای

رسالت

توانخواهان از خیابان به خانه رانده شده‌اند!

در این صورت برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری در این بخش مشخص و لازم‌الاجرا خواهد بود.»
این کارشناس شهرسازی در خاتمه با مهم دانستن نقش برنامه‌ریزان و مدیران شهری در زمینه مناسب‌سازی تأکید می‌کند: «نقش آن‌ها بسیار پررنگ و کلیدی است و باید بررسی کنند که آیا برنامه مناسب‌سازی در جوامع توسعه‌یافته و کشورهای پیشرفته منجر به افزایش رضایت‌مندی شهروندان و افزایش مشارکت و پیوستگی اجتماعی شده است یا خیر؛ البته چنانچه موفقیت‌های جوامع دیگر در این خصوص بررسی شود، می‌توان الگوبرداری خوبی کرد. برنامه‌ریزان به عنوان مشاوران شهر اطلاعات را جمع‌آوری و هارابر اساس ساختارفضایی شهرهای ما بومی‌سازی می‌کنند؛ بومی‌سازی نباید منجر به حذف الگوها و تجربیات شود از این رو باید فضاهای آزمایشگاهی ایجاد و میزان رضایت‌مندی جامعه شهری مورد بررسی قرار گیرد تا برنامه‌ها و طرح‌ها در قالب یک استاندارد با تشریه به مدیران شهری ابلاغ شود. مدیران شهری هم باید این برنامه‌ها را عملیاتی‌فرض کرده و در اولویت‌های دوم سوم خود قرار دهند و به‌عنوان اقدامات ضروری در دستور کار داشته باشند.
انظر زمانی هم باید در راستای برنامه‌های اصلی قرار گیرد تا بودجه‌ریزی و تأمین مالی برای مناسب‌سازی با مشکل مواجه نشود. طرح‌های برنامه‌ریزان و مدیران باید تمامی جمعیت یک شهر را پوشش دهد تا عدالت اجتماعی محقق شود چرا که علت شکست طرح‌های مناسب‌سازی شهری، نبود چنین دیدگاهی هست.»

■ **بهترین شهردر مناسب‌سازی لزوماً بهترین قوانین را تدوین نکرده است**

قانون حمایت از حقوق معلولان شماری از دستگاه‌های دولتی و نهادهای عمومی را موظف کرده است فضاهای شهری را در راستای ایجاد فرصت‌های برابر برای همه شهروندان بازگزی کنند اما در بسیاری موارد دسترسی افراد معلول به فضای شهری با مخاطرات بسیاری همراه است و تنها شهرهای کمی مناسب‌سازی بهتری دارند، به این ترتیب اغلب ایستگاه‌های مترو به آسانسور و ویلچربر مجهز نیستند و پله برقی‌های موجود در برخی از ایستگاه‌های مترو نیز با نقص‌های فنی هرروزه، تقریباً همیشه خاموش هستند و آتوبوس‌هاهمه تجهیزات ساده‌ای را ندارند رهمپ‌های متحرک ندارند.

به همه این مشکلات باید موانع و دستک‌های بر تعداد پیاده‌راه‌ها اضافه کرد که باهدف ایجاد مانع برای تردد معلومرسبکلت‌متخصص‌اند؛ اما در عمل، به‌مانعی‌برای عبور و مرور افراد دارای معلولیت، سالمندان و دیگر شهروندان بدل شده‌اند. بر اساس مطالعات مرکز تحقیقات ساختمان و مسکن مجموعه ضوابطی برای دسترسی‌ها دانه‌له به امکانات شهری تدوین شده است. در این طرح برای بیرون‌زدگی‌های دیوار معابر برای تشخیص و عبور مثال، وجود رمپ در کنار پله ضروری خوانده‌شده و شیب رمپ بین ۶ تا ۸ درصد مجاز اعلام‌شده است. بیرون‌زدگی‌های دیوار معابر برای تشخیص و عبور ناپیانیان می‌بایست از اصول بره‌ن‌سناسی مناسب‌ساز پیروی کنند. چراغ‌های راهنمایی عیار پیاده باید به هشداردهنده شنیداری مجهز باشند. دسترسی به ایستگاه اتوبوس باید از چهارده و پنج مانع باشد. اماکنی با دسترسی به پله‌برقی باید به آسانسورنیزمجهز باشند. وجود حداقل یک توال‌تلفرنکی در هر مجموعه توال‌تعملی ضروری است. همان‌طور که پیداست دستورالعمل‌های اجرایی مناسب‌سازی شهری بر معیارهای مناسب‌سازی در تمام جهان از یک الگوی ثابت پیروی می‌کنند. بهترین قوانین را تدوین نکرده است بلکه به بهترین شکل آن را اجرایی کرده‌است و مهمتر آنکه نقص برنامه‌ریزی کلیدی در کنار کم‌توجهی مدیریت، به انضمام عدم تخصص کافی مجریان در رعایت فضاهای عمومی مناسب‌جملگی یک‌پارچیده‌انگاری افراد دارای معلولیت در شهر است!

مرحله اجرا و بودجه‌بندی، این برنامه‌ها در اولویت نیست و نگاه و دیدگاه درستی در این زمینه وجود ندارد، لذا سرعت و مطلوبیت متناسبی در حوزه مناسب‌سازی وجود ندارد. از طرفی جامعه معلولان نیز باید دغدغه‌های خود را توسط یک نماینده یا سازمان مردم‌نهاد انتقال دهند تا این دغدغه‌ها به سمت عملیاتی شدن پیش برود. اما متأسفانه چنین امکانی در بیشتر موارد وجود ندارد و این دو عامل باعث شده تا مناسب‌سازی محیط شهری با مشکل و چالش جدی مواجه باشد.»

مؤمنی راهکارهای حل این مشکل را اولویت‌بندی برنامه‌سازی و وجود نهاد مردم‌نهاد جمعیت برنامه‌ها بتوجه به جامعه‌اماری شهروندان جمعیت معلول در نظر گرفته می‌شود، در صورتی که نباید به مناسب‌سازی محیط شهری به چشم یک جامعه آماری نگاه کرد. این مسئله بسیار مهم است که به موضوع معلولان و مناسب‌سازی محیط شهری با دیدگاه موجودیت تمام نگاه کرد تا برای همان درصد کم از جامعه شهری عدالت اجتماعی تحقق پیدا کند. با این دیدگاه مناسب‌سازی لازم‌الاجرا خواهد بود. در صورت اعمال چنین دیدگاهی، در طراحی فضاهای همگانی و حتی طراحی فضاهای نیمه عمومی و شخصی هم توانخواهان و معلولان مدنظر قرار می‌گیرند و در طراحی‌ها برنامه‌ریزی‌ها لحاظ می‌شوند، با وجود اینکه در حال حاضر در حوزه پیاده‌رو سازی از سمت معاونت شهرسازی و معماری استاندارد سازی‌هایی در نظر گرفته‌شده است تا دستورالعمل‌هایی در سطح شهر، بخشی برای تردد افراد ناپی‌نا داشته باشد. حتی ساخت و درم‌پ در ساختمان‌ها برای معلولانی که از ویلچر استفاده می‌کنند نیز در نظر گرفته‌شده است و بدون رمپ مجوز احداث ساختمان‌ها و فضاهای همگانی داده نمی‌شود. البته چنین استانداردهایی در طراحی برخی فضاهای شهری مدنظر قرار نگرفته است، به‌عنوان مثال در طراحی ایستگاه مترو چنین استانداردهایی مورد توجه نیست و باید مورد توجه قرار گیرد.
انظر در فردی می‌تواند یک استاندارد ویژه مطرح کند که خودش مسئول باشد و شرایط یک فرد معلول یا توانخواه را درک کند؛ این فرد باید تصمیم‌گیری‌ها را شناسایی و مدیریت در خصوص تصمیم‌گیری پروژه‌های شهری حضور داشته باشد و دیدگاه‌های جامعه معلول را به درستی بیان و مسائل را پیگیری کند. چنین فردی می‌تواند توانایی در راستای تحقق عدالت اجتماعی و مناسب‌سازی محیط شهری برای معلولان جسمی حرکتی، معلولان ذهنی و توانخواهان ایجاد کند و

ندارد.
او حق دسترسی به تمام عرصه‌های زندگی اجتماعی را دارد.

■ **دسترسی معلولان به ادارات دولتی دشوار است**

تینا محمدی، کارشناس حوزه شهرسازی در زمینه علل کم‌توجهی به موضوع مناسب‌سازی شهرها برای افراد دارای معلولیت عنوان می‌کند: «شاید مهم‌ترین مشکل در این زمینه نامشخصی نبودن اقداماتی باشد که برای معلولان ممکن است در یک شهر اتفاق بیفتد. شما این را مقایسه کنید با مثلاً افتتاح یک پل عظیم یا یک تونل یا چیزی از این قبیل که می‌شود از مرامس کلنگ افتتاحیه‌اش گرفته تا مراسم قطع نوار سه رنگ و آغاز به کار پروژه برایش عکس گرفت و تبلیغات کرد و همه‌جا نشان داد که دارد کاری انجام می‌شود. این را بگذارید در کنار ایجاد یک رمپ کوتاه در کنار یک بانک یا اداره‌ای که کسی با صندلی چرخدارش بتواند به آن دسترسی پیدا کند. چیزی قابل نمایش و عرض‌های نیست که مسئول بتوانند رویش مانور بدهند؛ از این بهره‌گیری تبلیغاتی برسد. موضوع دیگر که شاید اهمیت داشته باشد، این است که این گروه از مردم صدا و قدرت نمی‌ندارند. در نتیجه کسانی که مسئول کار هم هستند نیازی نمی‌بینند که به کسانی که بی صدا هستند گوش بدهند و برای آن کار می‌کنند. بنابراین عملاً دسترسی معلولان به ادارات دولتی به دلیل عدم اتخاذ تمهیداتی مثل ساخت و نصب رمپ، به سختی انجام می‌شود. بسیاری از اداره‌ها مورد سختی در داخل ساختمان‌ها آسانسور ندارند. وضعیت ادارات بهزیستی در برخی شهرها به گونه‌ای است که سرویس بهداشتی مناسب هم در این سازمان‌ها ویژه معلولان وجود ندارد و معلولانی که به ادارات مراجعه می‌کنند، ممکن است از این لحاظ تحت فشار قرار بگیرند.»

این کارشناس حوزه شهرسازی بیان می‌کند که «عدم توجه کافی به معلولان باعث شده وقتی مردم با فرد ناپی‌نا یا ویلچر نشینی برخورد دارند که نمی‌توانند عادی‌ترین امور زندگی خود را انجام دهد، ناخودآگاه و برحسب وظیفه انسانی می‌خواهند کمکش کنند. خود این کمک کردن‌ها در قالب ترحم و لذت‌جویی نمایش داده می‌شود. در واقع وقتی مردم می‌بینند محیط شهری، اصلاً برای تردد فرد معلول مناسب‌سازی نشده و این فرد بدون کمک نمی‌تواند حتی یک پله را بالا برود، کاملاً طبیعی است که بخوابند یا این فرد برای برسانند. اگر حداقل‌هایی از استانداردهای شهری

مطابق استانداردهای جهانی، شهرداری‌بایز تمامی گروه‌های جامعه دسترسی پیدا کنند.

در شماری از کشورها، از خدمات شهری سهمی ندارند و آنچه در عمل اجرایی شده با استانداردهای بین‌بینی شده در قوانین هنوز فاصله بسیاری دارد اما در این کشورها حداقل‌های مناسب‌سازی و ایجاد امکانات فیزیکی برای آن‌ها در اتوبوس‌ها، پیاده‌روها، ساختمان‌ها، مراکز هنری و فرهنگی فراهم شده است و اگر بخواهیم عملکرد ایران را در مناسب‌سازی بررسی کنیم، می‌توان گفت کوشش‌هایی در این زمینه برای معلولان انجام‌شده است ولی با این همه به نظرمی‌رسد استمرار از نوازی نسبی معلولان، بی‌پایمی شفاف به ارگان‌ها حتی دست‌اندرکار مناسب‌سازی دارد؛ اینکه تا حدی تحقق اهداف در این زمینه هنوز راه زیادی هست. حتی ساختمان‌های اداری، بانک‌ها و مراکز تجاری هم با رمپ طراحی نکرده‌اند یا در صورت طراحی، با شیب نامناسب، افراد دارای معلولیت را در خطر سقوط قرار می‌دهند.

رمپ‌های بدون سقف و بدون عاج ضد لغزش در روزهای بارانی، چهارراه‌هایی مجهز به چراغ قرمز دستی مخصوص معلولان اماترانی که خطر افتادن پیاده‌روهای لمسی برای ناپیانیان اما پراز شاخ و برگ از جانب آن، آسانسورهای دائماً تعطیل پل‌های عابر پیاده، توال‌های فرنگی بدون میله و دستگیره، پیاده‌روهای بدون مانع اما با شیب عرضی زیاد با خطر واژگونی ویلچر، همه نمونه‌هایی از ناکارآمدی مناسب‌سازی و عدم جذب‌ت در اجرای اصولی آن است. دسترسی افراد دارای معلولیت برای رزرو نوا می‌مخصوص حمل و نقل دشوار است و عدم تناسب میان عرصه و تقاضا، علت ایجاد ضعف عملکردی در سیستم حمل و نقل معلولان به شمار می‌رود و در فاصله چند دقیقه ممکن است رزرو نوا به حد اکثر رسیده باشد. در روزهای تعطیل تعداد نوا حتی کمتر از روزهای عادی است و غالباً اولویت سرویس دهی به مقصد مرکز درمانی خواهد بود و نه مقاصد تفریحی. به نظر می‌رسد چنین دیدگاهی زندگی یک معلول را براساس اولویت‌ها و فوریت‌ها می‌بیند و نه یک زندگی عادی مانند باقی شهروندان. این نگرش منجر به ایجاد یک شکاف میان معلولان و جامعه خواهد شد. باید دانست که فرد معلول الزام به سکنا در محدوده مشخص، به صورت تمام وقت

می‌گویند در مناطق حاشیه نشین کودک آزاری بیشتر رخ می‌دهد و بسیاری از کودکان قربانی آزار خانواده و یا افراد جامعه هستند. از سوی دیگر پلیس نمی‌داند باید چگونه وارد عمل شود. کودکان نمی‌دانند چگونه از خود مراقبت کنند و برای اثبات کودک آزاری هم موقعی پیش پای سازمان‌ها می‌رود و مانع وجود دارد.

یک وکیل دادگستری در پرداختن به پدیده کودک آزاری از مناطقی نام برده که در آن شمار کودک آزاری بیشتر است، مناطقی همچون شهریار تهران، لب خط و دروازه غار، مناطق حاشیه‌ای و چهارراه‌های شهرهای بزرگ؛ «در این مناطق وضعیت کودکان بسیار بحرانی است. کودکان کار که در چهارراه‌ها دستفروشی می‌کنند در معرض کودک آزاری‌های بسیاری هستند در حالی که قانون از آنها حمایت چندانی نمی‌کند.»

به گفته او هم کودکان کار ایرانی و هم کودکان غیرایرانی قربانی کودک آزاری هستند: «کودکان پاکستانی، ایرانی و افغانستانی که در چهارراه‌ها تکی‌گری می‌کنند و در شهرک‌های حاشیه شهر زندگی می‌کنند و به بازار شاه عبدالعظیم رفت و آمد دارند بدون اینکه اطلاع داشته باشند از رفتارهایی حرف می‌زنند که در این نقاط نسبت به آن‌ها صورت می‌گیرد. آن‌ها تشخیص نمی‌دهند که برایشان چه اتفاقی افتاده است و هر روز از سوی برخی سازمان‌های مردم‌نهاد گزارش‌هایی در رابطه با آزار کودکان دریافت می‌شود که قابل اثبات نیست.»

این وکیل دادگستری قهقی بودن قانون و حساسیت‌های خاص نسبت به این موضوع را از دلایل این امر دانسته است: «وضعیت آزارهای فیزیکی و کلامی به کودکان مهاجر اما حساس تر است. کسانی که با سپورت دارند اما ویزای معتبر ندارند یا افرادی که غیرقانونی وارد کشور شده‌اند از شکایت کردن می‌ترسند، به این دلیل که مبادا از ایران اخراج شان کنند. در حالی که طبق قانون ایران باید به شکایت یا جرم فرد فارغ از ملیت رسیدگی شود و اهمیتی

ندارد که کودک چه ملیتی دارد.»

قربانیان خشونت‌امانت‌ها کودکان مهاجر نیستند؛ «بچه‌های یتیم رنج بیشتری از این خشونت متحمل می‌شوند. همچنین کودکانی هم در میان قربانیان هستند که به دلیل اعتیاد پدر مجبور به تحمل این آزارها هستند. پدرهایی که به دلیل استعمال شیشه قادر به دفع از حقوق کودک خود نیستند و البته در بسیاری از موارد نیز جرم را اثبات می‌کنند. حتی بسیاری از اتفاقات در بستر خانواده رخ می‌دهد. یکی از دلایلی که خانواده‌ها کودک آزاری را از طریق قانونی پیگیری نمی‌کنند، ترس از قضاوت سازمان است.» این وکیل دادگستری با اشاره به چالش اصلی در مواجهه با این پرونده‌ها گفته است: «چالش اصلی این است که خانواده‌ها را متقاعد کنیم تا شکایت کنند اما بسیاری از خانواده‌ها شکایت نمی‌کنند و آن را آبروریزی می‌دانند و یا از قضاوت‌ها می‌ترسند. زمانی که از کودک آزار شکایت نمی‌شود، آواز آذانه میان کودکان رفت و آمد می‌کند و ممکن است برای آنها هر مشکلی را به وجود بیاورد.»

در ایران سال‌هاست که کودک آزاری به عنوان «جرم عمومی» شناخته می‌شود و پیگیری آن منوط به شکایت قربانی نیست. اما اثبات آزار با انجام شدن عمل منافی عفت با کودک براساس قانون بسیار دشوار است. این وکیل دادگستری در این باره گفته است: «در خصوص پرونده‌های منافی عفت باید دو نفر شاهد در آن لحظه حضور داشته باشند یا اینکه فرد مظنون اعتراف کند. در این بخش این سوال به وجود می‌آید که چگونه دو شاهد در آن لحظه حضور داشته باشند که در مورد کیفیت کودک آزاری شهادت بدهند و جزئیات را هم بدانند. راه دیگر اما این است که کودک را به پزشکی قانونی منتقل کنند که اگر آسببی به کودک وارد شده باشد نهایتاً تا یک هفته قابل تشخیص است. حتی در صورتی که به اندام جنسی آسیب وارد شود تنها تا ۱۰ روز اول قابل تشخیص است. بنابراین اگر پس از چندین روز به پزشکی قانونی مراجعه شود امکان تشخیص دقیق از بین

کودک آزاری و موانع قانونی اثبات آن

صادر شد اما پیگیری نشد. پس از دو روز این کودک با وضع بدی در خیابان‌های اطراف خانه‌اش رها شده بود و علائم آزار را هم با خود داشت. همچنین در آن دوروز به این کودک قرض‌های خواب‌آوری داده شده بود که بتوانند علاوه بر سوء استفاده‌های از او برای محض مواد مخدر نیز استفاده کنند. در این مورد حتی منتهم شناسایی نشده که حالی که آدم‌ربایی در قانون مجازات سنگینی دارد.»

در حالی بیش از ۹ سال از تدوین و بررسی تا تصویب لایحه تشکیل پلیس اطفال و نوجوانان می‌گذرد که علاوه بر تکلیف ماده ۳۱ قانون ایادی دادرسی کیفری برای تشکیل این پلیس، در بند «ب» ماده ۶ قانون کانون اطفال و نوجوانان نیز تکالیفی بر عهده نیروی انتظامی، سازمان بهزیستی و ساختار قضائی کشور گذاشته شده است. با این حال، چند سالی است که حقیقی می‌شود این لایحه مراحل نهایی خود را در کمیسیون قضائی مجلس می‌گذراند اما هنوز به سرانجام نرسیده است. این وکیل دادگستری با اشاره به اهمیت تشکیل پلیس ویژه اطفال و نوجوانان و تأثیری که می‌تواند در کاهش آسیب‌پذیری، برهنگاری و یا بزه‌دیدگی آن‌ها داشته باشد، گفته است: بی‌تردید همان‌طور که تصویب لایحه حمایت اطفال و نوجوانان راه‌گشا بود، تصویب لایحه تشکیل پلیس ویژه اطفال و نوجوانان نیز در حمایت از اطفال و نوجوانان و آینده آن‌ها بسیار حائز اهمیت و تأثیرگذار خواهد بود. ضمن آنکه اعضای کارگروه تدوین لایحه پلیس ویژه اطفال و نوجوانان زمان قابل توجهی را صرف تحقیق و بررسی مدلی‌های مختلف «ساختار پلیس ویژه اطفال دیگر کشورها» کرده‌اند تا بتوانند مدل بهینه‌ای را طراحی کنند و پلیس اطفال علاوه بر حوزه رسیدگی، در حوزه پیشگیری نیز قابل تعریف باشد و در مورد همه پرونده‌های مرتبط با عدالت کیفری اطفال و نوجوانان شامل اطفال در معرض خطر، اطفال بزه‌دیده و نوجوانان معارض با قانون فعالیت داشته باشد.»